

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) kwoty 20.703,30 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 13.703,37 zł od dnia 21 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 6.599,93 zł od dnia 26 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 19 grudnia 2012 r. doszło do zdarzenia drogowego, na skutek którego uszkodzony został należący do niej pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 8.591,09 zł. Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego odszkodowania i zleciła sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń pojazdu marki S. (...) niezależnemu rzeczoznawcy. Ze sporządzonego kosztorysu wynika, iż szkoda powstała w pojeździe powódki na skutek przedmiotowego zdarzenia wyniosła 22.294,46 zł. Powódka poniosła z tytułu sporządzenia kosztorysu koszt w wysokości 400 zł. Nadto z uwagi na uszkodzenie swojego pojazdu powódka zmuszona była do wynajęcia pojazdu zastępczego. Koszt z tym związany wyniósł 6.599,93 zł. Powódka pismem z dnia 15 marca 2013 r. wezwała pozwanego do dopłaty do odszkodowania. Powódka podała, iż na dochodzoną przez nią kwotę składa się kwota 13.703,37 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, kwota 400 zł za sporządzenie kosztorysu oraz kwota 6.599,93 zł jako koszt najęcia pojazdu zastępczego.

Pismem procesowym z dnia 23 kwietnia 2014 r. powódka rozszerzyła powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 21.314,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 13.703,37 zł od dnia 21 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 6.999,93 zł od dnia 26 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 611,02 zł od dnia wniesienia pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty (k. 160)

Pozwany (...) S.A. V. (...) w odpowiedzi na pozew wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż ubezpieczał odpowiedzialność cywilną z tytułu posiadania pojazdów mechanicznych sprawy zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. Podniósł jednakże, że prawidłowo przeprowadził postępowanie likwidacyjne i prawidłowo ustalił wysokość należnego powódce odszkodowania na kwotę 8.591,09 zł, która w całości pokrywa szkodę w jej pojeździe i którą jej wypłacił. Pozwany wskazał, iż sporządzona przez prywatnego rzeczoznawcę kalkulacja została sporządzona w sposób nieprawidłowy, dlatego nie może stanowić podstawy do dopłaty do odszkodowania. Nadto koszt jej sporządzenia nie jest następstwem szkody za które odpowiada pozwany, w związku z czym nie jest on zobowiązany do ponoszenia kosztów jej sporządzenia. Pozwany zakwestionował przyjętą w prywatnej kalkulacji stawkę za roboczogodzinę prac, jako zawyżoną oraz konieczność zastosowania nowych części zamiennych oryginalnych. Odnosząc się do żądania powódki o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, pozwany zakwestionował je co do zasady jak i wysokości. Wskazał, że w toku likwidacji szkody powódka nie wykazała konieczności wynajmu pojazdu zastępczego, w szczególności poprzez wykazanie, że pojazd był przez nią wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej lub zawodowej. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował okres wynajmu pojazdu zastępczego, gdyż zdaniem pozwanego winien był on wynieść maksymalnie trzy dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2012 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności

cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela, potwierdzone polisą nr (...) obejmujące ochroną datę zdarzenia. Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 20 grudnia 2012 r.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 21.12.2012 r. -akta szkody nr 99/ (...))

Pozwany na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji szkody decyzją z dnia 29 stycznia 2013 r. ustalił wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powódki na kwotę 8.591,09 zł. Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego odszkodowania i zleciła wykonanie kosztorysu naprawy uszkodzonego pojazdu niezależnemu rzeczoznawcy, który całkowity koszt naprawy jej samochodu określił na kwotę 22.294,46 zł. Koszt sporządzenia opinii prywatnej wyniósł 400 złotych brutto.

(dowód: akta szkody nr 99/ (...), kalkulacja naprawy k. 7-10v, faktura nr (...) k. 11)

Uszkodzony na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. pojazd marki S. (...) jest jedynym samochodem jaki posiada powódka. Powódka jest pracownikiem banku i musi być osobą dyspozycyjną. Z racji wykonywanego zawodu powódka często podróżuje, w związku z czym posiadanie samochodu jest warunkiem niezbędnym do wykonywania pracy. Nadto córka powódki jest po operacji i musi być często wożona do lekarza kardiologa. W związku z uszkodzeniem pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. powódka zawarła w dniu 19 grudnia 2012 r. z G. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) N. G. K. umowę wynajmu pojazdu zastępczego. Powódka wynajmowała pojazd zastępczy przez 44 dni, w cenie netto 121,95 zł za dobę od dnia 19 grudnia 2012 r. (k.12) Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego powódka poniosła całkowity koszt w wysokości 6.599,93 zł. Powódka pismem z dnia 15 marca 2013 r. wezwała pozwanego do zwrotu różnicy między wyliczonym przez prywatnego rzeczoznawcę kosztem naprawy pojazdu a wypłaconym odszkodowaniem z tytułu naprawy pojazdu, zwrotu kosztu poniesionego tytułem sporządzenia prywatnej ekspertyzy oraz zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

(dowód: zeznania J. W. (1) k. 201-201v, umowa najmu samochodu k. 12-13, faktura VAT nr (...) k. 14, przesądowe wezwanie do zapłaty k. 16)

Na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. w pojeździe powódki marki S. (...) została uszkodzona cała przednia część pojazdu, w stopniu uniemożliwiającym eksploatację pojazdu bez dokonania naprawy. Pojazd powódki przechodził wcześniejsze naprawy blacharsko – lakiernicze lewego i prawego boku nadwozia, o czym świadczy pomiar grubości powłoki lakierniczej nadwozia, przy czym w związku z tym, że brak jest wizualnych oznak zewnętrznych tych napraw a pojazd jest pojazdem ośmioletnim wcześniejsze naprawy nie mają wpływu na jego wartość rynkową. Wszystkie części uszkodzone w pojeździe powódki na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2014 r. były oryginalne, zatem, brak jest podstaw do zastosowania w kosztorysie naprawy części zamiennych porównywalnej jakości typu P, ponieważ ich użycie nie przywróci pojazdu powódki do stanu sprzed szkody. Z uszkodzonych części podlegających wymianie w pojeździe powódki na rynku dostępne są jedynie trzy oryginalne części zamienne typu (...) tj. chłodnica klimatyzacji, pasek klinowy oraz wkład filtra powietrza. Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powódki przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych w wysokości 110 zł i z zastosowaniem dostępnych oryginalnych części zamiennych typu (...) wynosi 22.905,48 zł, zaś wartość rynkowa pojazdu powódki określona na dzień powstania szkody wynosi 28.700 zł. Naprawa wykonana prawidłowo, zgodnie z technologią producenta pojazdu, w stacji napraw spełniającej wymagania techniczne i kadrowe do wykonywania takich prac, przywróciłaby pojazd powódki do stanu, jak przed szkodą, a jego wartość rynkowa pozostałaby na tym samym poziomie w stosunku do wartości sprzed kolizji – nie nastąpiłby ubytek wartości rynkowej.

(dowód: opinia biegłego sądowegok. 141-155)

Wymiary zewnętrzne nadwozia, długość rozstawu osi oraz zakres cenowy w stanie fabrycznie nowym samochodu powódki marki S. (...) klasyfikują ten pojazd do klasy samochodów (...) (klasa średnia). Powódka wynajęła samochód V. (...), który również kwalifikuje się do klasy (...). Na terenie miejsca zamieszkania powódki tj. w O. nie ma i nie było firmy zajmującej się profesjonalnym wynajmem samochodów, natomiast taka możliwość istniała na terenie miasta

O., gdzie działa kilka takich firm. Średni koszt wynajmu samochodu klasy (...) na terenie miasta O. na przełomie 2012/2013 roku, na okres powyżej miesiąca wynosił 169 zł netto za dobę.

Technologiczny czas naprawy pojazdu powódki przy użyciu fabrycznie nowych oryginalnych części zamiennych, był równy około 18 dni roboczych przy naprawie wykonywanej poza warsztatami sieci (...). Przedstawiciel strony pozwanej pierwszych oględzin pojazdu powódki w stanie nierozbrojonym dokonał w dniu 28 grudnia 2012 r., natomiast dodatkowych oględzin pojazdu w stanie rozbrojonym dokonał na wniosek powódki z dnia 07.01.2013 r. w dniu 10 stycznia 2013 r. Przy wyliczonym czasie naprawy (18 dni roboczych), pomniejszonym o jeden dzień roboczy na rozbrojenie pojazdu do dnia dodatkowych oględzin oraz zakładając dostępność części zamiennych do tego dnia uznać należy, że naprawa pojazdu powódki w warunkach poza (...) przy wszystkich sobotach roboczych z użyciem fabrycznie nowych części winna zakończyć się 30 stycznia 2013 r.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 144-147)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy niniejszej oraz aktach szkody pojazdu powoda, albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka J. W. (2) w zakresie w jakim zeznał on o konieczności wynajęcia przez powódkę samochodu zastępczego. Ponadto Sąd uwzględnił opinię oraz ustną opinię uzupełniającą biegłego M. D., uznając ją co do zasady za jasną, nie zawierającą luk i sprzeczności oraz fachową. Biegły wskazał rzeczowe argumenty na poparcie swoich końcowych wniosków w zakresie wyliczenia kosztów naprawy samochodu powoda i w tym zakresie opinia nie została przez strony skutecznie zakwestionowana.

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

W pierwszej kolejności podnieść należy iż przedmiotowy pojazd wchodził w skład majątku wspólnego powódki i J. W. (1), który słuchany w charakterze świadka oświadczył, iż popiera żądania powódki. Zgodnie zaś z treścią art. 36 § 2 kro każdy z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej. Wykonywanie zarządu obejmuje czynności, które dotyczą przedmiotów majątkowych należących do majątku wspólnego, w tym czynności zmierzające do zachowania tego majątku.

W art. 36 § 2 zdanie drugie k.r.o. ustawodawca jako czynności zarządu wymienia "czynności zmierzające do zachowania" majątku wspólnego. Do czynności zachowawczych należy zaliczyć czynności procesowe, które mogą mieć charakter defensywny, tj. mogą zmierzać do zachowania wspólnego prawa, np. wytoczenie powództwa windykacyjnego (art. 222 § 1 k.c.), lub też ofensywny, zmierzające do utrzymania prawa w stanie nie pogorszonym.

Wobec powyższego powódce przysługiwała legitymacja czynna w przedmiotowym procesie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż samochód stanowiący własność powódki uległ uszkodzeniu w wyniku zderzenia, do którego doszło dnia 19 grudnia 2012 r. Nie budzi także wątpliwości fakt, iż sprawca kolizji w dniu, w którym do niej doszło posiadał ubezpieczenie u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Tym samym podstawę odpowiedzialności pozwanego, która co do zasady nie była kwestionowana, stanowią przepisy art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Pierwsza z powołanych norm wskazuje, iż przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Artykuł 822 § 1 k.c. z kolei przewiduje, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. W dalszej części przepis ten mówi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego

w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia (§ 3). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Ubezpieczyciel nie może przeciwko uprawnionemu do odszkodowania podnieść zarzutu naruszenia obowiązków wynikających z umowy lub ogólnych warunków ubezpieczenia przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego, jeżeli nastąpiło ono po zajściu wypadku (§ 5).

Przesłanką odpowiedzialności zakładu ubezpieczeniowego jest natomiast, zgodnie z treścią art. 361 k.c., istnienie związku przyczynowego pomiędzy normalnymi następstwami działania lub zaniechania ubezpieczonego a zaistniałą szkodą. W świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty. Efekt naprawienia szkody zostaje osiągnięty, gdy uszkodzony pojazd zostaje doprowadzony do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody obejmuje zatem wszelkie straty, które poniósł poszkodowany.

W przedmiotowej sprawie sporem objęta była wysokość szkody w pojeździe powódki. Z uwagi na rozbieżność stanowisk stron w zakresie wysokości należnego odszkodowania, Sąd odwołał się do wiadomości specjalnych biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego M. D..

Biegły na podstawie analizy dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, aktach szkody pozwanego, dokumentacji fotograficznej pojazdu w stanie uszkodzonym i identyfikacji pojazdu na podstawie numeru VIN ustalił rozmiar i kwalifikację uszkodzeń pojazdu powódki powstałych na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. Biegły wskazał, iż w celu przywrócenia pojazdu do stanu jak sprzed szkody, należy zamontować w pojeździe powódki części klasy odpowiadającej klasie części uszkodzonych. Ponieważ z elementów uszkodzonych na skutek kolizji na rynku dostępne są jedynie trzy części zamienne typu (...) (chłodnica klimatyzacji, pasek klinowy i filtr powietrza) zasadne jest użycie części zamiennych oryginalnych bez logo producenta pojazdu. Biegły wskazał, że naparwa wykonana zgodnie z technologią producenta pojazdu, w stacji napraw spełniającej wymagania techniczne i kadrowe do wykonania takich prac przywróciłaby samochód powódki do stanu sprzed szkody, a jego wartość rynkowa pozostałaby na tym samym poziomie w stosunku do wartości sprzed kolizji – nie wystąpiłby ubytek wartości rynkowej pojazdu.

Biegły wyliczył koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed szkody przy przyjęciu stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych w wysokości 110 zł i przy użyciu oryginalnych części zamiennych na kwotę 22.905,48 zł.

Przedstawiona przez biegłego M. D. opinia stanowiła główny dowód w niniejszej sprawie w zakresie ustalenia wysokości zaistniałej po stronie powoda szkody. Sąd uwzględnił rzezonny dowód, ponieważ jest ona w ocenie Sądu opinią jasną, nie zawierającą luk i sprzeczności. Sąd uznał za słuszne rozumowanie biegłego przedstawione w opinii i jej uzasadnieniu, jak również stwierdził poprawność logiczną poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych, które w tym zakresie nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

W tych warunkach wobec przyjęcia przez Sąd tezy z opinii biegłego, iż naprawa pojazdu powódki przy użyciu części oryginalnych nie wpłynie na wzrost wartości pojazdu wysokość należnego odszkodowania tytułem kosztów naprawy pojazdu powinna wynieść 22.905,48 zł. W tych warunkach, wobec wypłaty powódce kwoty 8.591,09 zł na podstawie art. 805 i n. k.c., art. 361 k.c., art. 34 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., nr 124, poz. 1152), należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14.314,39 zł. Odsetki od kwoty 13.703,37 zł zasądzono od dnia 21 stycznia 2013 r. mając na względzie, że do zgłoszenia szkody doszło najpóźniej w dniu 20 grudnia 2012 r. zaś od kwoty 611,02 zł zgodnie z żądaniem powódki od dnia wniesienia pisma z rozszerzeniem powództwa tj. 25.04.2014 r. (art. 481 § 1 k.c., 817§ 1 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)).

W tym miejscu zwrócić uwagę należy na to, iż w aktach szkody znajduje się pismo pozwanego do powódki z dnia 21.12.2012 r., w którym potwierdza otrzymanie zgłoszenia szkody. Zatem wbrew twierdzeniom pozwanego nie doszło do zgłoszenia szkody dopiero w dniu 27.12.2012 r. lecz co najmniej w dniu poprzedzającym wskazane pismo pozwanego tj. 20.12.2012 r.

Odnośnie żądania powódki w zakresie zwrotu kosztu wynajmu pojazdu zastępczego należy podnieść co następuje.

Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Ugruntowana praktyka orzecznicza stoi na stanowisku, że istnieje normalny związek przyczynowy, między uszkodzeniem pojazdu a wynajęciem pojazdu zastępczego (tak np. w wyroku SN z dnia 18 marca 2003r. w sprawie IV CKN 1916/00, niepubl.). Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia implikuje potrzebę zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego samochodu, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego pomniejszonych o sumę, jaką wydatkowałby na koszty eksploatacji własnego pojazdu (podobnie w wyroku SN z dnia 8 września 2004r. w sprawie IV CK 672/03, LEX nr 146324).

Podkreślić trzeba, że zgodnie z Uchwałą Składu 7 Sędziów SN z 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/2011), odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nawet niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Z powyższego jednoznacznie wynika bowiem, że za szkodę wynikającą z konieczności wynajęcia samochodu można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego.

Jak wynika z zeznań świadka J. W. (2) uszkodzony pojazd marki S. (...) był jedynym samochodem, jaki posiadała powódka. Z racji wykonywanego zawodu musiała ona być dyspozycyjna, a jednym z warunków jej zatrudnienia było posiadanie samochodu. W związku z obowiązkami zawodowymi powódka często wyjeżdżała w delegacje, nadto z uwagi na chorobę córki potrzebowała samochodu, by móc ją wozić na konsultacje do kardiologa. Nadmienić należy, że na obecnym etapie postępu cywilizacyjnego korzystanie z samochodu jest powszechne, tym bardziej dla osoby wykorzystującej auto dla celów zawodowych. Tym samym nie może być wątpliwości co do potrzeby najęcia auta zastępczego przez powódkę.

Biegły sądowy wskazał, że uszkodzenia powstałe na skutek zdarzenia z dnia 19 grudnia 2012 r. uniemożliwiły eksploatację pojazdu powódki bez wcześniejszej jego naprawy. Biegły wskazał, iż technologiczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu fabrycznie nowych oryginalnych części zamiennych, w warunkach poza siecią (...) był równy 18 dni roboczych, zatem naprawa pojazdu powódki winna zakończyć się w dniu 30 stycznia 2013 r. Biegły wskazał również, że średni koszt wynajmu pojazdu zastępczego na przełomie 2012/2013 roku wynosił, przy wynajmie samochodu na okres powyżej jednego miesiąca 169 zł. Przedmiotowa opinia została zakwestionowana przez pozwanego, który zarzucił jej, że biegły bezzasadnie podyższył wskazane w systemie A. normy czasowe dla poszczególnych czynności naprawczych, zawyżając w ten sposób czas niezbędny na wykonanie naprawy pojazdu powódki. Biegły sądowy na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. wyjaśnił, iż zanim powstał system A. obowiązywał dla czynności naprawczych cennik rzemiosł, który dzielił pojazdy na cztery grupy. W cenniku rzemiosł były wskazane rzeczywiste czasy napraw dla poszczególnych elementów pojazdów, zaś system A. nie jest przygotowany aby obliczyć czas niezbędny na wykonanie danej czynności, gdyż nie uwzględnia czasu niezbędnego na przygotowanie danego elementu do naprawy, czasu niezbędnego na jego pomalowanie, czy osuszenie, nie uwzględnia również ewentualnych przerw mechaników dokonujących naprawy. Biegły wskazał, iż z jego doświadczenia zawodowego wynika, że żadnej z czynności naprawczych nie można wykonać w czasie przewidzianym przez system A., stąd zachodzi konieczność przyjęcia mnożnika tego czasu. Biegły wskazał, iż określenie mnożnika zależy od czynników takich jak organizacja

pracy w danym warsztacie, czy jest to warsztat z sieci (...) czy spoza, ilu mechaników pracuje przy jednym pojeździe, stąd w jego ocenie konieczne jest przemnożenie czasu wskazywanego przez system A. przez 4. W ocenie Sądu wyjaśnienia biegłego były jasne, logiczne i zupełne. Nadto wieloletnie doświadczenie biegłego i wiedza zdobyta podczas pracy jako mechanik pozwoliły na przyjęcie przedstawionych przez niego tez za prawdziwe, tym bardziej, że biegły powołał rzeczowe i logiczne argumenty na ich poparcie. Mając to na względzie Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej zawarty w piśmie pozwanego z dnia 17.07.2014 r. Ponadto Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii sądowej sporządzonej w innej sprawie a mianowicie sprawie Sądu rejonowego w Olsztynie sygn.akt: V GC 1473/13 albowiem opinia ta nie może stanowić dowodu w sprawie niniejszej.

Jak wynika z akt szkody powódka dokonała zgłoszenia szkody w dniu 20.12.2012 r. i tego samego dnia wynajęła pojazd zastępczy zaś pierwsze oględziny pojazdu odbyły się dopiero w dniu 28 grudnia 2012 r. Ponowne oględziny na wniosek powódki z dnia 07 stycznia 2013 r. odbyły się w dniu 10.01.2013 r. i pozwany ostatecznie wypłacił odszkodowanie bezsporne w dniu 29.01.2013 r. Zatem okres w jakim powódka pozostawała bez pojazdu od dnia zgłoszenia szkody tj. co najmniej od 20.12.2012 r. do wypłaty odszkodowania 29.01.2013 r. wyniósł 40 dni. Jak wynika z zeznań męża powódki nie mogła ona wcześniej tj. przed wypłatą odszkodowania naprawić pojazdu gdyż nie posiadała na to środków finansowych. Dopiero wypłata przez pozwanego bezspornej części odszkodowania pozwoliła na dokończenie naprawy. Zatem wynajem pojazdu we wskazanym wyżej okresie 40 dni był celowy i ekonomicznie uzasadniony.

W związku z przyjęciem tezy z opinii biegłego sądowego, że czas niezbędny do wykonania technologicznej naprawy pojazdu powódki winien zakończyć się w dniu 30 stycznia 2013 r., należało uznać, iż pozwany zobowiązany jest do zwrotu kosztów poniesionych przez powódkę tytułem wynajmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 20 grudnia 2012 r. do dnia 29 stycznia 2013 r. tj. za 40 dni. W tym stanie rzeczy wobec przedstawienia przez powódkę faktury nr (...), w której wskazane jest, iż powódka za każdy dzień wynajmu pojazdu zastępczego uiszczala opłatę w wysokości 121,95 zł netto tj. 150 zł brutto (121,95 +23 % VAT) należało w świetle opinii biegłego przyjąć, iż jest to kwota odpowiadająca średnim kosztom wynajmu pojazdu zastępczego na przełomie 2012/2013 roku. Wobec powyższego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki z tytułu poniesionych przez nią kosztów wynajmu pojazdu zastępczego kwotę 6.000 zł, w pozostałym zakresie powództwo oddalając.

Odnośnie powództwa w zakresie kwoty 400 zł stanowiącej poniesiony przez powódkę koszt wykonania opinii technicznej i kosztorysu sporządzony na jej zlecenie Sąd uznał je za zasadne. Poniesiony przez powódkę koszt wynika z faktury VAT nr (...). W ocenie Sądu koszty wykonania ekspertyzy jako koniecznej powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości odszkodowania (art.361 kc). Przepis art.13 ust.3 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) stanowi, że „ w ubezpieczeniach obowiązkowych mienia odszkodowanie wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości szkody”. Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalania wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania(wyrok SN z 11.06.2003 r. , V CKN 308/2001). W cytowanej wyżej ustawie brak jest przepisu wyłączającego koszt takiej ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego z zakresu odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (uchwała SN z 18.05.2004 r., (...) 24/04).

Podkreślić trzeba, że przeprowadzenie prywatnej ekspertyzy powypadkowej może być konieczne dla ułatwienia zakładowi ubezpieczeń podjęcia właściwej decyzji w przedmiocie wypłaty odszkodowania i jego wysokości. W niniejszej sprawie ekspertyza wykonana przez pozwanego okazała się nieprawidłowa, co potwierdziły wyniki opinii biegłego sądowego. Podjęte przez powódkę kroki polegające na zleceniu wykonania takiej ekspertyzy były więc normalnym i koniecznym następstwem działań pozwanego uchylającego się od wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości. Wobec tego na podstawie cytowanych wyżej przepisów Sąd uwzględnił powództwo w tym zakresie. Odsetki od kwoty stanowiącej zwrot kosztów najmu oraz prywatnej ekspertyzy Sąd zasądził zgodnie z żądaniem powódki od dnia 26 kwietnia 2013 r. mając na względzie, iż wezwanie do zapłaty tych kwot nastąpiło pismem z dnia 21.03.2013 r. , w którym zakreślono termin do zapłaty do dnia 25.03.2013 r. Ogółem Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 20.714,39

zł na którą składają się odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu 14.314,39, kwota 6000 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego oraz 400 zł tytułem kosztów sporządzenia ekspertyzy zleconej przez powódkę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, nakazując pozwanemu zwrócić powódce kwotę 3.753 zł tytułem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 807 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

z/1.odnot.,

2. doręczyć pełn.stron,

3. z apelacją/za 14 dni

O., 06 października 2014 r.